

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

2:a årg.

Den 17 Mars 1901

N:r 25

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Major Claes Adolf Adelsköld (med 1 porträtt). När fröken Greta gick på jakt, Teckning för HVAR 8 DAG (med 1 illustration). Käjsarinnan Friedrich och hennes barn (med 1 illustration). Tysk karneval (med 1 illustration). Styrelsens för Nobelstiftelsen Lokaler (med 1 illustration). August Strindberg med fästnå (med 2 porträtt). På 60-årsdagen (med 2 porträtt). "Cyrano de Bergerac" (med 1 illustration). General de Wets familj (med 1 illustration). Hur kineserna "civiliserar" (med 3 illustrationer). Vinteridrott i Norrland (med 2 illustrationer). "Sjöbjörnar". Öfers. för HVAR 8 DAG. "Barmhärtighetssysrarnes" bazar i Stockholm (med 1 illustration). Veckans porträttgalleri (med 14 porträtt).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1901.

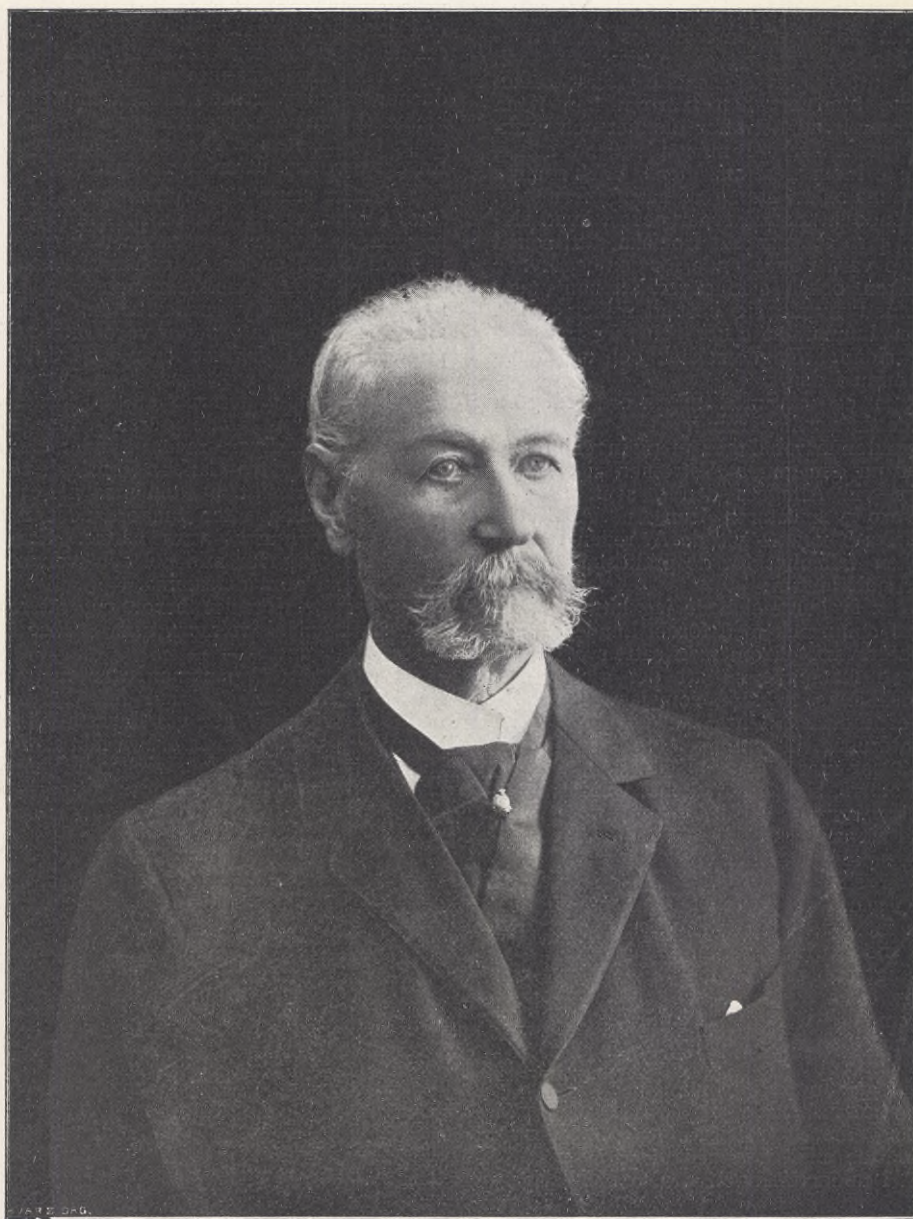

Foto Bruzelius, Sthlm.

Major CLAES ADOLF ADELSKÖLD.

— — »Om jag också är långt ifrån belåten med mina lifsgärningar i allmänhet, sedan jag efteråt funnit huru mångt och mycket kunnat vara annorlunda och bättre utfördt, och ehuru jag ej så sällan »dummat» mig och kunnat vara klokare, så lefver jag dock i medvetandet att alltid med ärligt uppsåt hafva handlat efter bästa öfvertygelse och att alltid, under förhanden varande förhållanden, hafva sökt göra så godt och så mycket jag kunnat af omständigheterna — icke som jag velat — samt att alltid hafva uttalat min öfvertygelse om hvad jag ansett vara rätt och sant, och kan således, hårdad under femtioårig offentlig verksamhet, med allt jammmod upptaga kritik, som kan följa, medan jag ännu lefver, och efter skärselden i likförbränningsugnen är man förmodligen fullkomligt känslolös eller åtminstone likgiltig för den världens pris eller klander.» — —

På detta sätt uttalar major Adelsköld sig i sitt stora arbete »Utdrag ur mitt dagsverks- och prodiversekonto», hvilket f. n. är under utgifvande. Och ingen kan väl jäfva den mannens ärliga uppsåt och orädda öfvertygelse, men litet hvar vill nog tillägga, att major Adelsköld ytterst sällan »dummat» sig, utan att han tvärtom kan tjäna som ett mönster hvad beträffar kloket och praktisk blick. Hade Sverige många sådana söner, skulle man icke inom flere områden stå och stampa på ett och samma ställe, utan göra hastiga framsteg.

Ofanstående uttalande tyder också, hvad slutet beträffar, på det drastiskt ironiska sätt, som i åtskilligt torde vara utmärkande för den begåfvade mannen, hvilken också sjelf säger, att han under sin långa lefnad funnit sig bäst af principen att, så länge han kunnat, se saker och ting från den humoristiska sidan. Ungdomskäck och ungdomsglad är han ännu i dag.

Men låtom oss nu med några ord redogöra för major Adelskölds lifsgärning.

Tyngdpunkten häraf ligger ju på ingenjörsområdet. Född på den gamla Alströmerska egendomen Nolhaga vid Alingsås den 7 sept. 1824 — föräldrarna voro ryttmästaren Jean And. Adelsköld och Sofia Ulrika Tham — visade A. redan i barndomen mycken fallenhet för de praktiska yrkena. Han berättar sjelf härom:

»Redan sex år gammal hade jag hittat på, att gamla Karins spinrock med fördel kunde begagnas som amatörsvarfstol, om man satte svarfämnet i spindeln och trampade så att det gick rundt. Med en tofskillings fickknif, som jag fått på födelsedagen af morfar »Tutta», svarfvade jag på detta sätt trådrollar till mamma och syster Maria, som var snällast mot mig af alla syskonen. Och när jag blef större, så att jag räckte upp till morfars svarfstol, var min käraste sysselsättning mellan skoltimmarne att snickra och svarfva i metall, elfben och trä, smida särskilda verktyg, som jag behöfde, hos en skicklig smed, som hette Ericsson, samt forma i sand och stöpa bly hos en ovanligt hygglig och intelligent gördelmakare, Carl Öberg, som bodde snedt öfver gatan. Af denne Öberg lärde jag mångt och mycket i praktisk väg, i synnerhet i fråga om modellering, formning och gjutning, som kom mig väl till pass, när jag blef själfständig ingenjör och skulle konstruera.»

A. fick emellertid efter slutad skolgång icke, såsom han önskat, ingå vid Chalmerska slöjdskolan i Göteborg, utan inskrefs vid nyss fyllda 15 år vid Göta artilleriregemente, hvilket han tillhörde i fyra år. Han använde alla fristunder till själfstudier och deltog flitigt i undervisningen vid Chalmerska in-

stitutet. 1844 utnämndes han till underlöjtnant vid Vermlands fältjägareregemente och erhöll anställning som biträde hos d. v. kapten-mekanikus Norström.

»Under tiden från 1847, då min ingenjörsbana börjades — säger major Adelsköld i sina memoarer — till 1855 hade jag egentligen icke haft tillfälle utföra annat än mindre arbeten, såsom hästjärnvägar i Vermland, sjösänkningar, vägarbeten o. d. Men med 1855 tog det bättre fart och från den tiden t. o. m. 1875, då jag tog afsked från väg- och vattenbyggnadskåren och började andra lefnadsbanor, eller under loppet af 20 år hade jag haft lyckan att få planlägga och uppgöra förslag till öfver 4,000 km. jernvägar i alla delar af Sverige och äfven i Finland samt af dessa under eget befäl utföra 820 km. och kontrollera utförandet af 640 km.

»Dessutom uppgjordes af mig ritningar till öfver 100 st. broar i Sverige och Finland af trä och jern, med spann från och med 6 till och med 65 m., och af dessa fick jag tillfälle bygga 76 st. med sammanlagd längd af öfver 2,7 km.

»Till åtskilliga andra arbeten såsom reparationsdockor å galervarvet i Stockholm, kanaliseringar, hamnanläggningar, regleringar af sjöar och vattendrag upprättades äfven under denna tid planer. En del af dessa utfördes äfven af mig.

»Under samma tid tjänstgjorde jag såsom chef först i norra och sedan i mellersta väg- och vattenbyggnadsdistrikten, utgörande tillsammans nära $\frac{3}{4}$ af hela Sveriges areal, och inspekterade i dessa distrikt pågående, med allmänna medel understödda väg- och vattenbyggnadsarbeten. Vid de under mitt befäl utförda arbeten voro oftast tillgångarne ytterst knappa, hvilket föränledde till, att alla besparingar måste iakttagas, men jag vet med mig själf, att af tillgångarne alltid gjordes det mesta och bästa som kunde göras, ehuru mångt och mycket med rikligare medel kunnat blifva bättre.

»Min vän Otto Carlsson brukade säga, att han aldrig varit riktigt belåten med något af sina arbeten, enär han efter fullbordandet alltid funnit, att åtskilligt kunnat vara bättre. Samma erkännande gör jag för min del och tror, att de flesta skola kunna göra detsamma.

»Framåtskridandet beror på, att man icke är nöjd med sina gärningar, utan önskar handla klokare nästa gång.» — —

På detta sätt sammanfattar major Adelsköld sin ingenjörs-gärning. Han fick härunder, den 3 maj 1849 som nivellör vid Fryksta-Klarelsbanan i Vermland — man torde erinra sig, att förslaget om en jernvägs anläggande mellan Fryken och Klar-elfven på sin tid ansågs för något oerhördt — taga det första spadtaget på den första svenska järnvägen!

A. erhöll 1852 transport till väg- och vattenbyggnadskåren, när denna uppsattes, som löjtnant och blef 1855 kapten. 1857 blef han t. f. chef och 1862 chef i norra distriktet. Han utnämndes också sistnämnda år till major och förflyttades 1865 till chefsskapet i mellersta väg- och vattenbyggnadsdistriktet, hvilken post han lemnade 1875 jämte majorsbeställningen.

Det är här omöjligt att något närmare följa major Adelsköld under hans verksamma och ständigt gagnrika lefnad. Några ord må dock antyda hvad han medhunnit. Han har fortfarande varit verksam i det allmännas tjänst, i det han t. ex. från 1875 hade en tioårig befattning med Stockholms gasverk, såsom ledamot och ordförande i

styrelsen. 1876 återförvärfvade han familjens gamla egendom Nohaga, som han försatte i det mest blomstrande skick. I riksdagens Första kammare gjorde major Adelsköld sig bemärkt åren 1876—93. Han tillhörde den frihandelsvänliga och liberala sidan. Bland de af honom väckta motionerna godkände kamrarna dem om nationalbelöning åt Vega-expeditionens medlemmar, om förbättrad pensionering åt tåg- och bevakningspersonalen vid statens järnvägar, om sammanslagning af post- och telegrafverken, o. s. v. År 1870 invaldes A. i Vetenskapsakademien, där han 1891 blef præsens, och 1879 i Vet.- och Vitt.-samhället i Göteborg.

Humani nil a me alienum puto — kan major Adelsköld säga. Hvad allt nyttigt och ädelt har han icke intresserat sig för! Han har bl. a. författat en *Lefnadsteckning öfver John Ericsson* och

varit ifrigt sysselsatt med insamlandet af medel till statyn öfver denne banbrytare. Han har vidare författat flere underhållande reseskildringar och de ofvan nämnda memoirerna, som ha ett stort kulturhistoriskt värde och innehålla ett skiftande galleri af tilldragelser och typer. Han har målat, komponerat visor och är, som bekant, en af våra förnämsta amatörfotografer. Med ett ord, rikt beäfvad, har major Adelsköld väl förvalt sina pund.

Den fotografi vi här återgifva kommer måhända att förvåna en del af major Adelskölds otaliga vänner och bekanta. Men major A. har numera icke blott mustascher, utan äfven helskägg, i det att en sjukdom hindrade honom från att låta raka sig. Denna fotografi har aldrig förut blifvit reproducerad.

NÄR FRÖKEN GRETA GICK PÅ JAKT.

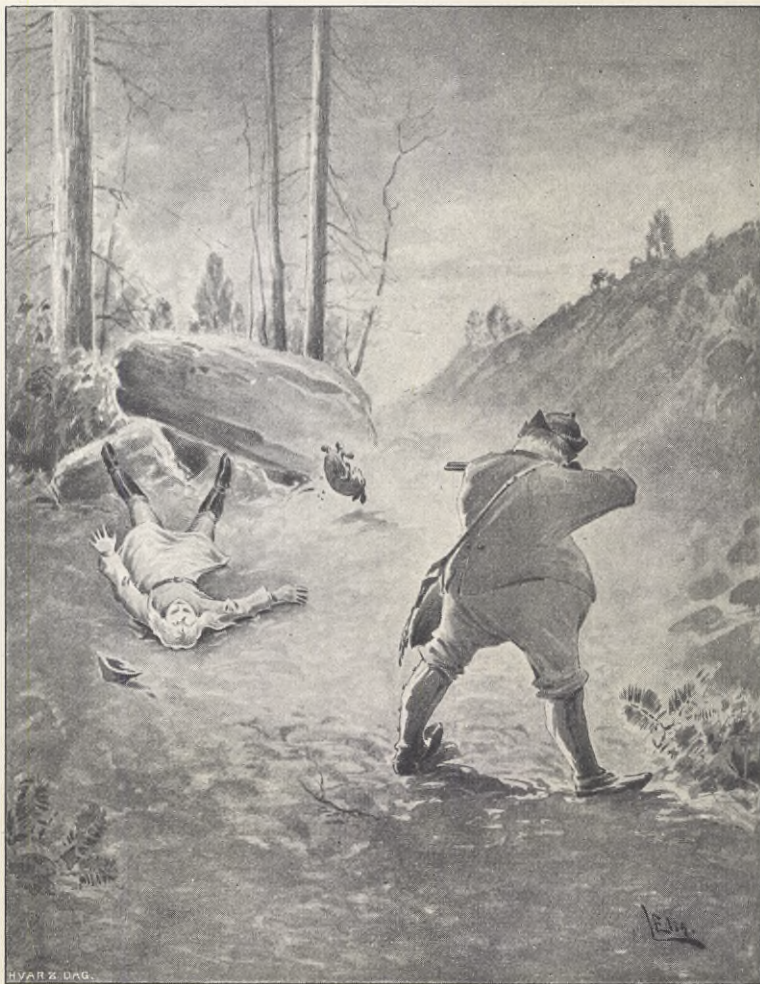
(UR LIFVET). TECKNING FÖR HVAR 8 DAG.

»Ja, det säger jag dig bara, min käre Heimer, att vill du jaga i morgon också, får Greta vara hund, ty nu äro såväl skogvaktaren som hundarna så utschasade, att de måste få sig ett par dagars hvila.»

Och den gamle öfversten satte åter cigarren i munnen, tog upp sina virakort och började ordna dem, under det kapten Heimer skrattande blinkade åt unga Greta, hvilken ej tycktes hafva hört på hvad fadren sade. Ingen yttrade ett ord under det gifningen afspeglades. Dubbellampan med sina gröna skärmar spridde ett behagligt sken öfver det stora rummet med de många familjeporätten, bokskåpen, gamla kuriosa och antika länstolar. En halft nedbrunnen brasa glödde i den stora, mörka kakelugnen, bredvid hvilken spelbordet stod, upplyst af tvenne ljus i gammalmodiga silfverstakar. I soffan satt öfversten; midt emot honom sjökapt. Heimer, hans gamle vän, båda med cigarrerna i munnen och hufvudena något på sned, för att bakom den utpuffade tobaksröken kunna se i korten. Mellan dem unga fröken Greta — en täck, blomstrande, ungdomsfrisk adertonåring, hvares smidiga, välväxta gestalt aldrig känt trycket af något snörlif, liksom hennes själ ej heller känt trycket af några andra band än dem, hvilka kunna äläggas ett uppväxande människobarn af en öm rättänkande moder.

Under det kaptenen blandade och gaf ut korten till nästa spel, sade han skrattande:

»Nå, Greta, hvad säger du om att vara hund åt mig?»

HVAR 8 DAG.

»Innan den stackars jösse hinner sansa sig, träffas han af de dödande haglen.»

»Tja—a — det beror på. Om farbror bara inte fordrar att jag skall springa allt för mycket.» (En af lilla Gretas kända svagheter var nämligen en försvarlig portion kroppslig lättja.)

»Vi skola gå bortåt Bergatorpskogen, och se till om vi kunna få tag i den där harlymmeln som kom undan i går.»

»Den sprang då bestämdt in i Kalle Fasts hage, farbror.»

»Ja, ja, det där få ni disputera om och göra upp i morgon bittida», sade öfversten, som aldrig tyckte om att störas i sitt älskade viraspel.

Morgonen därpå, efter frukosten, stod öfverstinnan suckande på trappan och såg efter de aftågande jägarne. Sucken var en af de många hon måste offra på sin yngsta dotter, den enda som ännu var kvar i hemmet. Glad, munter och hvardagstreflig var hon, godhjärtad och vänlig mot alla. Men det var fåfångt att få sätta henne till några så kallade husliga sysselsättningar. De »lågo ej för henne», och så skulle hon ständigt köra för pappa — »spela bräde med pappa» — »spela vira med gubbarne.» Nu skulle hon ju tillochmed agera hund åt farbror Heimer!

Det var en mild, lugn, mulen morgon i början af oktober. Träden voro till det mästa aflöfvade, och de bruna, gula och röda bladen bildade en brokig matta i hagarne och på vägkanterna. Marken var ganska uppblött efter nattens häftiga regn, och det hvilade en viss vemodig stämning öfver naturen.

Men denna stämning tycktes ej alls hafva något inflytande på våra båda jägare, hvilka helt gladeliga tågade af till Bergatorpskogen för att taga reda på den förlupne haren. Greta klädd i höga stöflar, af landskomakaren enkom tillverkade för promenader i skog och mark, en kort klädningskjol, som på intet sätt hindrade henne i hennes rörelser, samt en liten filthatt på det krusiga ljusa håret. Heimer, något framåtlutad, bärande bössa och skjutväska. Öfversten skrattade då han blickade efter dem, och sade till sin hustru:

»En sådan gammal tok, den Heimer — får han bara gå med bössa, är han nöjd, hur galet det än är.»

Emellertid vandrade våra jägare timme efter timme genom ängsmarker skog och hagar, utan att se så mycket som örtippen af en hare. Oaktadt farbror Heimers sangviniska förhoppningar, tycktes Gretas skicklighet som spårhund ganska problematisk, ty hon fick ej »upp» någonting.

Slutligen beslöto de sig för att vända om hemåt, och svälja skammen att komma tomhändta.

Först skulle de dock hvila ett tag. De slogo sig ned på en mossig sten vid dikeskanten, aldeles invid skogsbrynet, och Greta betraktade med en mellankolisk blick sina nedsmorda stöflar, hvilka voro betäckta af ett tjockt lager lera och smuts

högt upp på skaften. Gubben Heimer sökte muntra upp henne med förespeglingar om »bättre lycka nästa gång» och åtskilliga mer och mindre lyckade jakthistorier.

Plötsligt afbröt honom Greta genom att fatta hans arm och hastigt hviska: »Tyst! — Se!»

Och se där — endast några stenkast ifrån dem kom en pigg jösse med stora skutt. Att störta upp och efter honom var ett ögonblicks värk för Greta, och så började den vilda jakten, hvilken säkert med stor häpnad åsågs af de gamla ärevärdiga granarna och ekarne. Först haren med långa skutt — så Greta med fladdrande kjol och af ifver gnistrande ögon — sist gubben kaptenen, snafvande och stultande framåt så godt han kunde. Hej! så det gick öfver stock och sten!

Men Greta märker snart nog att unge jösse hade ett mål i sikte — att han syftade på en stor sten, hvilken till hälften hängde öfver en grop. Skulle hon hinna fatt honom — det var ju ej tänkbart! Nu var han framme — men hålet var väl litet — han måste häjda sig ett ögonblick — och det var nog för Greta. Som jösse försvann i hålet hinner hon fram, får fatt i hans bakken, rycker ut honom, men slinter i detsamma på den våta marken, och faller raklång baklänges, med ena foten i hålet under stenen. I fallet släpper hon visserligen sitt rof, men innan den stackars jösse, helt hufvudyr efter det plötsliga anfallet, hinner sansa sig, träffas han af de dödande haglen från den förtjuste kaptenens bössa!

Allt detta gick mycket fortare än som i ord kan framställas.

Då Greta, yr och mörbultad, lyckats krafla sig upp igen, stod farbrodern och höll den skjutne haren i öronen och ropade med efter ansträngningen ännu helt flämtande röst:

»Bravo, bravo, min duktiga tös! Det där gör dig ingen efter! Det där skall du ha' något riktigt extra för!»

Det Greta för ögonblicket fått, var föga afundsvärdt, där hon stod nedsmord af dy, torra löf och mossa från hufvud till fot, det vackra ljusa håret nedfallet och tofvigt, och högst obehaglig känningar ända upp i nacken. Men Greta var ingen bortskämd salongsfröken, utan sedan hon med farbror Heimer hjälp något så när ordnat sin derangerade toilett, tågade han glad i hågen hem med sitt byte, hvilket där väckte stor sensation såväl i köket som salongen, och där pappa öfversten förklarade att nu kunde ju hans hundar få hvila sig tillsvidare, då de funnit en sådan präktig ersättning. Och fröken Greta låtsade ej om sina blåmärken och sina ömma leder, men var glad åt att vädret under sednare delen af farbror Heimers besök gjorde några vidare jaktförsök i samma väg omöjliga.

C. C.

KÄJSARINNAN FRIEDRICH OCH HENNES BARN.

Hoffotograph T. H. Voigt, Homburg.

Kronprinsessan af Grekland. Kajsar Wilhelm. Kajsarinnan Friedrich. Prins Heinrich af Preussen.
Prinsessan Adolf af Schaumburg-Lippe. Prinsessan Friedrich Carl af Hessen.
Arfprinsessan af Sachsen-Mein.

TYSK KARNEVAL.

FRÅN ÅRETS KARNEVAL I KÖLN.

KÄJSARINNAN FRIEDRICH OCH HENNES BARN.

(Se bilden å föreg. sida.)

På slottet Friedrichshof, uppe bland Taunusbergen invid Rhen, inväntar kajsarinnan Friedrich döden. Hennes sjukdom är obotlig, och slutet blott en tidsfråga. I dessa dagar har hennes broder, Englands nye monark, besökt henne och väl tagit afsked af henne uti medvetandet om, att det troligen var sista gången de båda syskonen sågo hvarandra i lifvet. Kajsarinnan Friedrichs tillstånd

är sådant, att man icke velat meddela henne något om attentatet på hennes son, kajsar Wilhelm, af fruktan för att härigenom påskynda sjukdomens gång. Vår bild visar den sjuka, då hon på sin sista födelsedag var omgifven af alla sina barn. Hon kunde redan då knappast stå; man ser, att hon stöder sig tungt på kajsar Wilhelms arm.

TYSK KARNEVAL.

(Se bilden å föreg. sida.)

Högre upp mot norden än i Rhenlandet har den äkta, sydliga karnevalsglädjen aldrig funnit säkert fotfäste. Färgäfves har man försökt att införa honom i Berlin. Hos den inätvände, tungsinte nordtysken finnes ingen plats för honom.

Men i Rhenlandet firar prins Karneval ännu sina triumfer, framför allt i Köln, det glada Rhenlandets hufvudstad. Från den första dagen på det nya året till askonsdagen, då prins Karneval måste böja sig för den dystra fastetiden, bildar karnevalen medelpunkten för det allmänna intresset. En mängd stora karnevalsföreningar, »Stora karnevalssällskapet», »Stora Kölner-karnevalsföreningen», »Kölner narrskrå», »Alaaf Köln», »Gnistan», »Karnevalsriks-

dagen» etc., i hvilka allt hvad Köln och omnejd har framstående och bemärkt är med, sätter en storartad organisation i rörelse.

När så slutligen den stora karnevalsveckan är inne, är Köln dag efter dag i en oafbruten fest platsen för det oförargliga skämtet, den äkta, lätta Rhenglädjen, maskeradbaler och glada upptåg aflösa hvarandra och slutligen koncentreras karnevalen i det stora festtåget, från hvilken vår bild tagits.

Köln är under dessa karnevalsdagar uppfyllt af främlingar från när och fjärran, som vilja njuta med i karnevalsyrkan.

STYRELSENS FÖR NOBELSTIFTELSEN LOKALER

HYARX DAG.

Foto. Torncliff. Sth.m.

äro belägna i huset Norrlandsgatan n:o 6 i Stockholm, i tr. upp. Lokalerna bestå af expeditjonsrum, sessionssal, verkst. direktörens rum, kamrerarens rum, biblioteksrum och kassahalf, personalens enskilda rum och bostadslägenhet för vaktmästaren.

Vår fotografi återgifver verkst. direktörens rum, där möbeln är dr. Nobels egen, i valnöt med skinn-

beklädnad, hvilken af honom begagnades i hans arbetsrum å Bofors. Biblioteket är Nobels efterlämnade privatbibliotek, öfver 2,000 band, hufvudsakligen i kemi och fysik. Det är i dessa lokaler, som de stora besluten om Nobelprisen komma att fattas.

I häftet N:o 17 återgafs en bild af det hus, där *Nobelinstitutets Bibliotek* är inrymdt.

Foto. Br. Anderson, Sthlm.

August Strindbergs den 7:ds eklaterade förlofning med den unga skådespelerskan fröken Harriet Bosse vid Dramatiska teatern var utan tvifvel den veckans mest sensationella tilldragelse i hufvudstaden.

Vid 52 års ålder har den geniale författaren efter växlande erfarenheter åter knutit en förening, till hvilken båda parterna tillönskas lycka. Den kvinna, som nu vunnit Strindbergs hjärta, har på kort tid blifvit en af sin scens främsta kvinnliga förmågor. Harriet Bosse, född norska samt syster

Foto. Hamnquist, Sthlm.

till fruarne Dagmar Möller och Alma Bosse-Fahlström, fick efter musikstudier i Stockholm och Paris för ett par år sedan engagement vid Dramatiska teatern. Hon lade snart i dagen en ej vanlig begåfning och slog först an genom sitt täcka återgivande af den kvinnliga hufvudrollen i »Första Fiolen». Hon rönt senare den äran att af författaren utses att skapa den kvinnliga hufvudrollen i »Till Damaskus», där hon vann varmt erkännande. I sin förlofvades nya påskpjes har den unga artisten likaledes fått sig tilldelad hufvuduppgiften.

PÅ 60-ÅRS DAGEN. ETT OPERAMINNE.

Den 16 innevarande mars fyllde fru *Jeanette Jacobsson* i Stockholm 60 år. Född i hufvudstaden, är hon dotter till Hasselbackens grundläggare, Wilhelm Davidsson. Redan tidigt gjorde sig hennes musikaliska begåfning bemärkt, och hon var, att börja med, elev af professor Günther, hvarpå hon fortsatte sina sångstudier hos Masset i Paris och hos I. A. Berg i Stockholm. Medlem af Harmoniska sällskapet, utförde den begåfvade sängerskan vid dess konserter solopartier i flere större musikverk, såsom Haydns »Årstiderna», Mendelsohns »Paulus» och »Athalia» samt Schumanns »Paradiset och Perin».

I juni 1868 debuterade fru J. — hon ingick 1866 giftermål med grossh. Carl Jacobsson — å K. stora teatern som Julia i Gounods »Romeo och Julia» och gjorde mycken lycka. Kritiken helsade den nya operasångerskan välkommen i varma ordalag. Fru J. uppträdde sedermera i åtskilliga andra partier, i »Judinnan», »Den förtrollade skatten», »Robert», »Rienzi», »Lalla Rookh», »Afrikanskan», o. s. v. Öfverallt gjorde sig hennes vackra mezzosopran, det intelligenta föredraget och spelet väl gällande. Hon var dessutom i besittning af ett frappant yttre.

Fru JEANETTE JACOBSSON.

År 1871 lämnade fru J. scenen och ägnade sig sedan åt enskild sångundervisning. I besittning af lyckliga förmögenhetsvilkor har hon kunnat lämna undervisning utan att behöfva tänka på pekuniär ersättning, och antalet af de elever,

som hon oegennyttigt utbildat, är mycket stort. Sedan 1872 är fru J. ledamot af Musikaliska akademien.

Fru J. har för öfrigt gjort sig känd för energiskt, oegen-

Fru JACOBSSON SOM JULIA.

nyttigt arbete på välgörenhetens område, och de lyckönskningar, som nu från när och fjärran ingå till henne, äro lika vältjenta som uppriktiga.

»CYRANO DE BERGERAC»,

Edmond Rostands utmärkta heroiska komedi i 5 akter, på ett mästertligt sätt försvenskad af den sedermera aflidne Harald Molander, har nu äntligen den 9 mars gått öfver Dramatiska teaterns scen.

»Cyrano de Bergerac» är ett äfventyrsdrama, handlande om Molière's samtida den med svärdet och pännan lika orädda Cyrano, krigaren och filosofen med den förskräckligt långa näsan! Det är ett stycke, fullt af öden och händelser — något à la den äldre Dumas' spännande romaner — men också fullt af den sannaste och innerligaste poesi. Cyrano älskar sin kusin den vackra »précieusen» Roxane, men denna älskar den dumme, men med ett skönt yttre försedde Christian — och det blir Cyrano, hvilken med hela sin poetiska själ, ty Cyrano är skald, och hela sitt varma hjärta i hemlighet i ord och skrift agerar för Christian, så att Roxane tror, att hennes älskare är ett snille... Ute i kriget stupar Christian, men Cyrano yppar dock icke sin hemlighet. Tvärtom, nu är han för evigt dömd till tystnad. Roxane går i kloster. Cyrano, nu gammal vorden, besöker henne hvarje dag, och först när han är döende, mördad af sina afundsmän, kommer Roxane under fund med hans trogna kärlek och hemligheten: att Cyrano varit Christians själ...

Detta äfventyrsdrama är ofantligt rörande och har förmåga att fångla en och hvar. Det innehåller också en mängd muntra pointer. Värden på »Poeternas tavern», den diktande Ragueneau, är sålunda synnerligen lustigt framställt.

Vår illustration framställer en scen från första akten: »en föreställning i hotel de Bourgogne». Man ser Cyrano de Bergerac (hr Personne) med den långa näsan, hvilken, sedan han förbjudit en för honom förhatlig aktör att uppträda, nu kastar en bors åt en annan skådespelare. Uppe på raden sitter Roxane (fru Hansson) i all sin skönhet. Nere i salen allra längst till höger ser man kocken Ragueneau (hr Bäckström). Salen är föröfrigt fylld af en skiftande skara åskådare.

* * *

Författaren till »Cyrano», hvilken utan tvifvel utgör den dramatiska säsongens stora *événement*, är född i Marseille 1864 och sedan 16 år bosatt i Paris.

Rostand började tidigt sin bana som dramatisk författare och blef äfven tidigt ryktbar. Redan vid

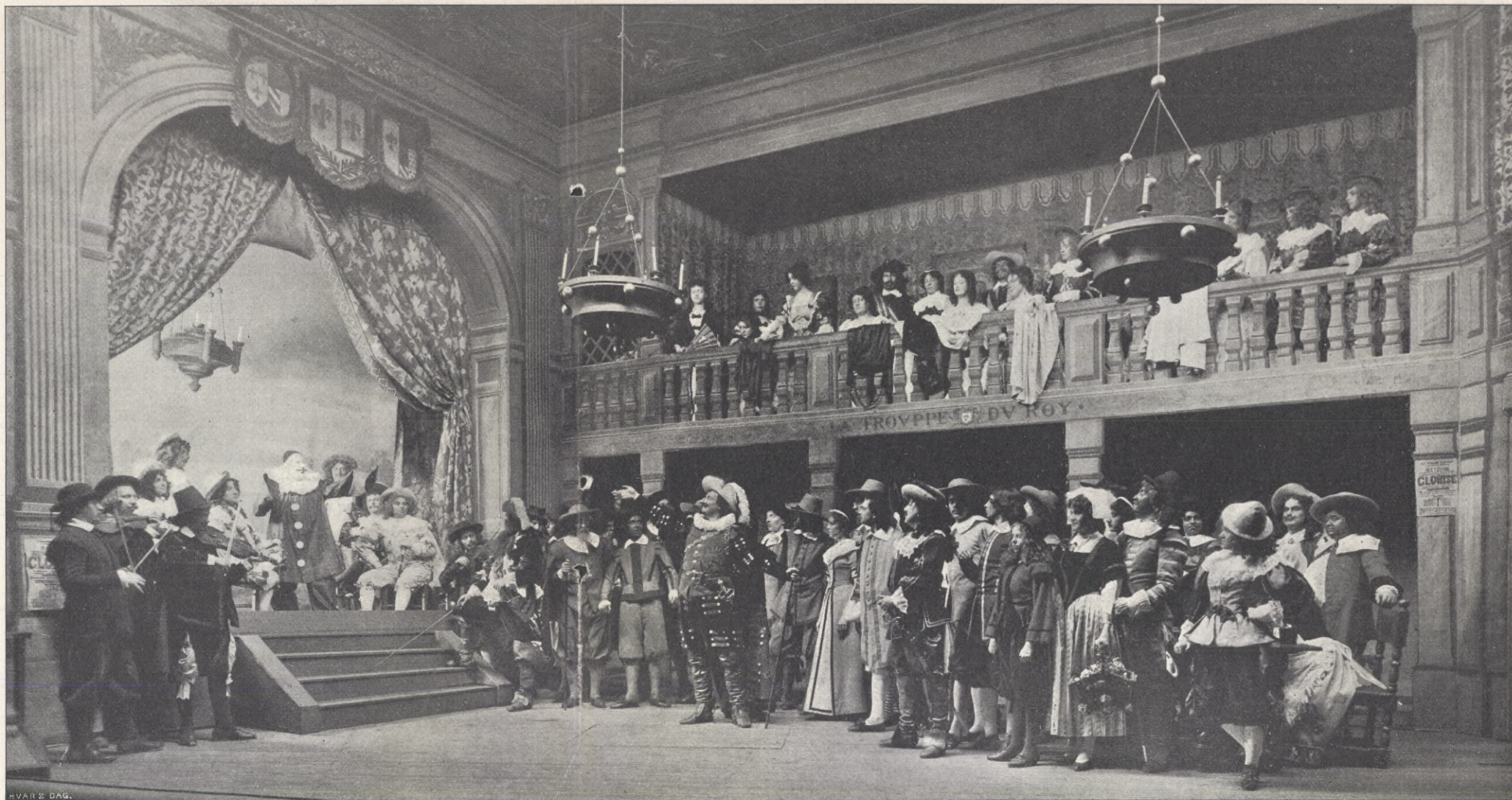

Foto Rydin, Stockholm.

23 års ålder inlämnade han till Théâtre Français en treaktskomedi på vers *Les romanesques*. Den erhöi pris af Akademien och uppfördes på nämnda teater 1894. Stycket gafs å Dramatiska teatern 1895 under titeln »Romantik», i öfversättning af Ernst Lundquist. Senare skref Rostand »La princesse lointaine» och »La samaritaine», — i denna sistnämnda är det episoden i evangeliet som återgifves med Sarah Bernhardt som den samaritiska kvinnan. Som man torde erinra sig, var det också »den gudomliga Sarah», som i fjol kreerade titelrollen i Rostands senaste stycke *L'Aiglon*, »Örnungen», hvilken på sin tid omtalades i HVAR 8 DAG.

Cyrano.

SCEN UR 1:sta AKTEN.

Hufvudrollen i »Cyrano» har som bekant skapats af Coquelin d. ä., och hans ypperliga tolkning af hjälten beredde pjesen en högst lysande framgång på Porte St Martin-teatern. Man hade till hvarje pris velat skapa ett stort nationellt stycke som motvigt mot främmande — speciellt Ibsens — invasioner på fransk scen, och man lyckades utmärkt.

*

Vid premieren å »Dramatiska teatern» konstaterades också att den länge motsedda stora »nyheten» i allt motsvarade förväntningarna. Ja, herr Personne torde i hufvudrollen ha öfverträffat dem,

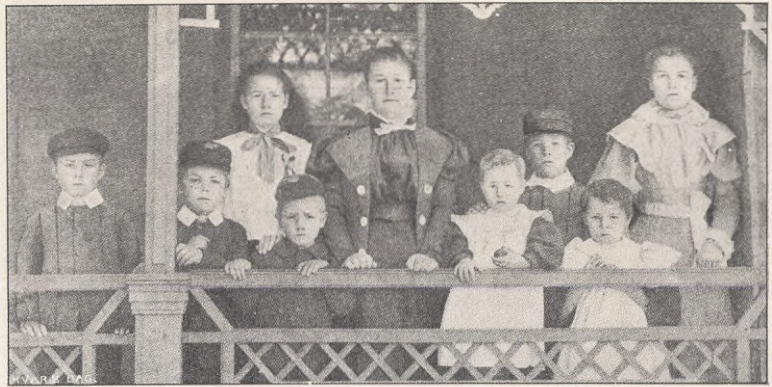
ty han får enstämmigt det varmaste erkännande att ha lyckats äfven i scener, som icke »ligga för hans röst.» Fru Valfrid Holmlund-Hansson är en strålande fager Roxane och hr Bäckströms Ragueneau präktig återgifven. Uppsättning och regie i öfrigt torde vara bland det mest storartade och mönstergilla som skådats å Dramatiska teatern, däraf har hrr Personne och Grandinson all välförtjänt ära.

Dramatiska teatern har, icke en dag för tidigt, fört fram ett stycke stor konst på ett sätt, som ger anledning till vackra förhoppningar för denna scens framtid, hvilken emellanåt tett sig ganska dunkel.

GENERAL DE WETS FAMILJ.

»Den underbare de Wet» håller fortfarande engelsmännen varma och man har just i dagarna fått läsa om, hur måsterligt han lyckats komma öfver Oranjeflodens, efter att ha narrat fienden till jagt åt andra håll.

Under tiden uppehåller sig generalens familj under engelsk protektion i Johannsburg. De Wets skicklighet och ståndaktighet har ej kunnat undgå att väcka äfven engelsmännens beundran för honom. Han är också så populär i den engelska armén, som en fiende kan bli. Att de Wets familj i Johannsburg på allt sätt är föremål för den hänsynsfullaste behandling är också helt naturligt. Men man kan ju dock föreställa sig, i hvilken oro och spänning dessa anhöriga till den djärfve mannen måste befinna sig.

HUR KINESERNA »CIVILISERAS». BILDER FRÅN BOXARNES LAND.

Det måste i sanning kännas hårdt för en nation, hvilken för redan mer än tusen år sedan gaf tecken till en så hög kultur, att den ännu i vissa fall är oöfverträffad — det måste kännas hårdt, att nu blifva föremål för den västerländska civilisationens pansrade välvilja! Och man kan egentligen inte undra på, om flertalet af de bildade kineserna i det afseendet hyllar sig till boxarne, hvilka i främlingarnes inträngande helt förklarligt se en fara för det himmelska rikets själfständighet.

De kristna truppernas uppträdande i Kina har ju icke håller varit af den art, att de stackars gulingarne kunnat fatta förtroende för de »främmande hundarne», som brännt deras byar, plundrat deras egendom och skjutit ned dem själfva till straff för att de äro kineser — ty något annat brott veta dessa människor säkert icke med sig!

Ett mycket vanligt sätt att bestraffa kineser för tredska är att binda ihop dem vid hårpiskorna, på sätt som synes å en af våra bilder. Det är nästan sorglustigt att tänka sig denna hyperkinesiska »hufvudprydnad» använd till att fångsla sina egare. En kinaman sätter, som bekant, nästan större värde på sin hårpiska än på sitt hufvud! Att bli beröfvad den förra är för honom en nesa, som bringar skam öfver hela hans familj. Denna kinesens stolthet har nu blifvit honom till stor förgelse, och man må inte undra på, om han känner sig, hopkopplad med olyckskamrater, illa till mods utsatt för slik — fädrikt.

Hur den kinesiska frågan för närvarande står, d. v. s. hur landet ligger och det hela skall gå — därom sväfvä vi egentligen i största okunnighet. Telegrammens innehåll växla från vecka till vecka. Det enda som synes vara faktiskt är makternas oenighet, de tyska truppernas hunderbedrifter och Rysslands »perfida» uppträdande. Li-Hung-Chang är uppstånden från de döda och utvecklar säkert en ganska liflig verksamhet. Rysslands räf biter icke Li's gås. Li är en alltför slug diplomat för att låta draga sig vid näsan af vare sig den ene eller den andre. Han låter lika litet binda sig vid sin egen hårpiska som han är rädd för moskovitens knutpiska.

Li och prins Ching låtsä emellertid att ha låtit skrämna sig till löfte om åtskilliga högt uppsatte missdådares afrättande. Det ger alltid någon tids rådrum, och under tiden endast ökas spänningen

PRINS CHING, utanför sitt residens i Peking. Han är medlaren mellan Li Hung Chang och makterna.

FÅNGNA KINESER, bundna tillsammans vid härpiskorna.

mellan makterna. Emellertid vill man ju ändock hysa något hopp om att freden måtte snart bli återställd och tillfredsställande garantier lämnas för

att såväl kinesernas blodtörst mot de kristna på lämpligt sätt kan stäckas som att främlingarne kunna vara säkra till lif och egendom.

AFRÄTTNING AF KINESEN EN HAI, på den plats där tyska sändebudet, friherre von Ketteler, mördades.

VINTERIDROTT I NORRLAND.

Fotografier för HVAR 8 DAG af Amandus Olsson, Hernösand.

Hernösands Skytteförenings första fältskjutning på skidor den 24 febr.

Årets vinter har varit — den bör väl nu lida mot sitt slut! — af det slag, att vinteridrott kunnat idkas i ovanlig utsträckning, från Haparanda ända ned till Ystad. Och ville kommande vintrar följa årets exempel, så skulle man säkert öfverallt i vårt land med glädje hälsa denna möjlighet till den käcka, stärkande och härdande vinteridrottens återupplifvande.

Uppe i Norrland är det ju så lyckligt ställt, att man för hvarje år kan på stålsko ila öfver glatt ban och på skidor fara fram öfver snöhöljda fält och backar. Vi äro just i dag i tillfälle visa ett par alldeles utmärkt lyckade bilder af norrländsk vinteridrott. Den första visar Hernösands Skytteförenings första fältskjutning på skidor den 24 februari, den andra är en vy från idrottsföreningen »Kamratens» täflan i backåkning vid Ka-

pellsberg. Därvid nåddes högsta pointantalet (120) af hr T. Rundgren. De längsta hoppen togos af hr Karl Wikner, som presterade skutt af ända till 16½ meter!

»Kamratens» täfning i backåkning vid Kapellsberg (Hernösand).

» SJÖBJÖRNAR. »

Af W. W. Jacobs. Öfvers. för HVAR 8 DAG.

III. EN KAJUTPASSAGERARE.

Kaptenen på »Orädd» kom ner till varfvet på ett sätt som mer påminde om rådjursjakt än en prosaisk fartygsbefälhafvares återkomst till sin skuta. Han vek med ett språng rundt en tomkärra, stod på lur bakom en tomtunna, hoppade därifrån till en bropåle och kikade till slut från en lyftkran ut mot sitt fartygs däck.

För en vanlig iakttagare fanns här ingen orsak till oro. Däcket var visserligen en smula slipprigt, men endast farligt för en nybörjare. Luckorna voro fast, och i det upplysta köket kunde man se kokken röra sig på ett sätt som tydde på fullkomlig trygghet och ett lugnt samvete.

Med en sista blick efter sig steg skepparen ned från kranen och klef försiktigt ombord.

»Tsss!» sade kokken, som kom ut helt tyst.

»Jag har just vaktat på er återkomst.»

»Fördömdt god idé att vakta på mig», sade skepparen i vresig ton. »Hvad står på?»

Kokken gjorde en gest med tummen mot kajutan. »Han är därnere», sade han med en hes hviskning. »Styrman sade att när ni kom ombord, så skulle ni bara ställa er vid kajutrappan och hvissla 'God save the Queen' och så skulle han komma upp till er och se hvad han kunde göra.»

»Hvissla!» sade skepparen och försökte fukta sina torra läppar med tungan. »Jag skulle inte kunna hvissla nu, om det gällde lifvet.»

»Styrman vet inte hvad han skall taga sig till och det skulle vara signalen», sade kokken. »Han är därnere nu och dricker ett glas med honom för att hålla honom vid humör.»

»Nå ja, gå du dit och hvissla den«, sade kaptenen.

Kokken torkade sig om munnen med baksidan af sin näfve. »Hur går den?» frågade han ängsligt. »Jag kan aldrig komma i håg melodien.»

»Så gå och säg till Bill att han gör det!» sade skepparen otåligt.

Kokken ropade tyst på honom och Bill kom upp på skansen. Sedan han fått veta hvad man ville att han skulle göra, spetsade han läpparne och intonerade den ädla britiska folksången med en hvissling så fyllig och stark, att den förskräckte skepparen nästan blef bedöfvad. Den verkade som en trollformel på styrmannen, som kom upprusande och täppte till Bills mun med ingalunda mild hand. Därpå stängde han igen kajutdörren så tyst som möjligt och bommade ordentligt igen den.

»Han är all right», sade han till skepparen med andan i halsen. »Nu är han vår fånge. Han har fått fyra omgångar whisky och tycks vilja soffa.»

»Hvem släppte ned honom i kajutan?» frågade skepparen ursinnig. »Det är just snyggt att man inte kan lämna fartyget för en timma utan att hitta kajutan full af folk när jag kommer tillbaka.»

»Han släppte in sig själf», sade kokken, som såg ett kryphål att komma undan för en sönderslagen karott dagen förut, »och jag blef så förvånad, för att icke säga förskräckt, så att jag tappade den stora karotten som gick i bitar.»

»Hvad sade han?» frågade skepparen.

»Jag menar den där blå», fortsatte kokken, som ville ha saken undanstökad med samma, »den där med urhålkningen för säsen vid ena sidan.»

»Hvad sade han?» upprepade skepparen.

»Han sa 'hallå', sa' han, 'nu ä' du fast, min gubbe',» svarade den sanningsenlige kokken.

Skepparen vände sitt af vrede rodande ansikte mot styrmannen.

»När kokken kom upp och talade om det för mig», svarade styrmannen, »såg jag genast hvad som var på färde, så jag gick ned för att prata honom god.»

»Jag skulle just vilja veta hvad ni sa», mumlade kaptenen.

»Nå, ja, om ni tror att ni kan sköta om den saken bättre än jag, så gjorde ni klokast i att gå ned till honom», replikerade styrmannen hetsigt. »För resten är det er, han har kommit för att träffa. Det är ert främmande.»

»Se så, Bob», sade skepparen. »Jag menade inte något illa.»

»Jag förstår mig inte på kapplöpningar», fortsatte styrmannen med kränkt min, »och jag har aldrig haft några penningbekymmer i mitt lif, för jag fick en god uppfostran hemma och blef varnad för sådant, men jag känner nog igen en polis, när jag ser honom.»

»Hvad skall jag göra?» suckade skepparen, alltför nedtryckt för att ens ondgöra sig öfver sin underordnades vanvördiga ord. »Det är en stämning. Jag är förlorad om han får träffa mig.»

»Tja, så vidt jag kan se, är det enda sättet för er att inte gå med den här resan», sade styrmannen utan att se på honom. »Jag kan ju taga ut skutan all right.»

»Det vill jag inte», afbröt skepparen häftigt.

»Lika godt, då blir ni hånkad», svarade styrmannen.

»Ni har länge velat taga hand om den här skutan», sade skepparen i retad ton. »Ni kunde mycket väl ha blifvit honom kvitt om ni velat det! Han har ingenting att göra i min kajuta.»

»Jag försökte allt möjligt tänkbart», försäkrade styrmannen.

»Well, han har kommit ombord på mitt fartyg utan att bli ombedd», sade den retade kaptenen, »nu kan han, förbaska mej, stanna här. Kasta loss!»

»Men», inföll styrmannen, »antag att...«

»Kasta loss», upprepade kaptenen. »Han har kommit ombord på mitt fartyg och jag skall ge honom fri resa.»

»Och hvar skall kapten och styrman soffa?» frågade kokken, som var en man med pessimistisk åskådning och skrockfull.

»I er ruff» blef kaptenens brutala svar. »Kasta loss där!»

Karlarna lydde med en grimas, och skonaren gled snart i mörkret ned för floden, under det att kaptenen något nervös lyssnade efter de första tecknen till fångens uppvaknande.

Han lyssnade förgäfvets i then natten, ty fången gaf icke tecken till lif. Men vid 6-tiden på morgonen, när »Orädd» började dansa som en kork på vattnet, rapporterade styrmannen ihåliga nödropp från kajutan.

»Låt honom tjuta», sade kaptenen kort, »hur högt han vill.»

»Well, jag skall bara gå ned och se huru det är med honom», sade styrmannen.

»Ni stannar där ni är», befalde kaptenen.

»Men ni ämnar väl inte svälta ihjäl karlen?»

»Det har jag ingenting med att göra», sade kapten blodtörstigt, »om en man kommer ner och stänger in sig i min kajuta så är det hans sak. Jag kan icke antagas veta af det. Och om jag vill stänga till min kajuta och sofva i en skans, där det finns mer ohyra än i tio andra skansar tillsammans och där det luktar värre än i tio hoprullade skansar, så är det min sak.»

»Ja, men jag för min del vill inte bo där i fören också», invände styrmannen. »Han kan inte göra mig något. Jag kan gå och sofva i min bädd.»

»Ni gör hvad jag vill, min gosse», sade kaptenen.

»Jag är styrman», svarade den andre mörk i hågen.

»Och jag är kapten», sade den förre. »Om befälhafvaren på en skuta kan uppehålla sig nere i skansen, så är jag säker på att en dussinstyrman kan det.»

»Folket tycker inte om det», invände styrmannen.

»Tusan i folket», sade skepparen artig, »och hvad beträffar, att karlen skulle svälta ihjäl så finnes det en flaska vatten i min hytt, för att inte tala om ett krus whisky och en påse biscuits under bordet.»

Styrmannen gick sin väg, sorglöst hvisslande, och skepparen, hvilken ingalunda var så lätt till sinnes som han låtsade, började fundera på mått och steg för att komma ur den knipa, i hvilken han insåg sig skola komma när de nått destinationsorten.

»Hurudan prisse är det?» frågade han kocken.

»En stor och stark en», blef svaret.

»Ser han ut att ställa till bråk, om jag skickar er och Bill ned för att sätta kaffe i munnen på honom när vi kommit fram?» undrade kaptenen.

Kocken svarade att »bråk» vore nog det lindrigaste uttrycket.

»Jag kan inte förstå att han håller sig så lugn», sade skepparen, »det öfvergår mitt förstånd.»

»Han afvaktar sin tid, förmodar jag», tröstade kocken. »För råsten kanske han är sjösjuk.»

Dagen förflöt långsamt, och när aftonen var inne lade sig en stämning af hemlighetsfull oro öfver fartyget. Mannen vid ratten blef nervös och smickrade Bill att komma och hålla honom sällskap med att berätta några af sina bedrifter. Han hade goda skäl att tro att han kunde sin kamrats lager af historier utantill, men det visade sig att det var *en* han inte hört förut, som handlade om en fånge, som förvandlades till en katt, kröp ut genom hyttfönstret och klättrade upp för ryggen på karlarne. Och han sade Bill i det mest kraftiga språk han förmådde åstadkomma, att han inte ville höra den om igen.

Natten gick och dagen bröt in, men alltjämt utan att den mystiske passageraren gaf ett tecken från sig. Besättningen brukade lyssna vid kajuttrappan och kika genom skylightet. Men dörren till hytten var stängd och i själfva kajutan var det tyst som i grafven. Kaptenen gick omkring med ett bekymradt ansikte. Ur stånd att uthärda denna spänning längre bad han samma eftermiddag styrmannen höfligt gå neds och göra en undersökning.

»Det vill jag helst slippa», sade styrmannen och ryckte på axlarne.

»Jag såge hellre att han utträttade sitt ärende till mig så saken blefve expedierad», sade skepparen. »Jag börjar tänka allt möjligt förfärligt.»

»Nå, hvarför går ni inte ned själf?» frågade styrmannen. »Man skulle expediera er fort nog, det hyser jag inte något tvifvel om.»

»Jag ber er om det som en tjänst, Bob», sade skepparen.

»Jag ska' gå ner om kocken följer med», sade styrmannen efter en paus.

Kocken tvekade.

»Gå på, kock», sade kaptenen skarpt, »låt inte styrman vänta och hvad ni gör så låt honom inte komma upp på däck.»

Styrmannen gick främst till kajuttrappan och steg ned för densamma följd af kocken. Först en minuts hemsk väntan. Därpå hördes ett vildt skri nerifrån och de båda männen kommo tumlande upp på däck igen.

»Hvad är det?» frågade kaptenen blek af sinnesrörelse.

Styrmannen lutade sig mot ratten och öppnade munnen, men icke ett ord kom öfver hans läppar. Kocken med armarne nedsträckta längs sidorna och glasartade ögon var en tafla, från hvilken besättningen drog sig tillbaka med fasa.

»Hvad—är—på—färde?» upprepade kaptenen.

Styrmannen återvann med ansträngning fattningen och började tala.

»Ni behöfver inte besvära er med att bomma till kajutan vidare», sade han långsamt.

Skepparens ansiktsfärg öfvergick från hvitt till grått. »Hvarför inte?» frågade han med darrande röst.

»Han är död», blef det högtidliga svaret.

»Nonsens», sade den andre, »han gör sig till eller också har han svimmat. Försökte ni att få honom på benen?»

»Nej», svarade styrmannen. »Jag lurar er inte. Jag stannade inte där nere för att återkalla honom till lifvet och jag tror inte att ni skulle vilja det heller.»

»Gå ner och försök om ni kan väcka honom, kock», sade kaptenen.

»Inte jag», sade kocken med en rysning.

Två af besättningen gingo och kikade förstulet genom skylightet. Den tomma kajutan såg märkligt lugn och öde ut och dörren till hytten stod på vid gäffel. Där var intet som kunde tillfredsställa deras nyfikenhet, men de kommo tillbaka med ett utseende som om de sett ett spöke.

»Hvad är att göra?» sade kaptenen i hjälplöst ton.

»Det är ingenting att göra. Han står ej att hjälpa.»

»Jag tänkte inte på honom», sade kaptenen.

»Jo, det bästa ni kan göra när vi kommer till Plymouth, är att rymma er väg», sade styrmannen. »Vi ska' hålla saken dold så länge tills ni får försprång. Det är en sak som man kan få hänga för det här.»

Den aldeles bortkomne befälhafvaren på »Orädd» torkade kallsvetten ur pannan. »Jag kan inte tro att han är död», sade han sakta. »Hvem vill gå ned med mig och se efter?»

»Ni gjorde klokast i att låta saken vara», sade matrosen vänligt, »det är rusligt, och dessutom kunna vi nu svära allihop att ni hittills inte rört honom eller varit i hans närhet.»

»Hvem går ned med mig?» upprepade kaptenen. »Jag tror att det är ett knep och att han rusar upp och delgifver mig stämningen, men jag känner att jag måste gå.»

Han kastade en blick på Bill och denne värde sjöbuss följde honom så långsamt. Kaptenen körde

undan styrmannen, som försökte hålla fast honom, och gick först ned för trappan, hvarpå han dröjde ett ögonblick vid dörren, med Bill i hälarne.

»Öppna dörren, Bill», sade han långsamt.

»Efter er kapten», sade den väluppfostrade Bill.

Skepparen tog ett steg framåt och slängde hastigt upp dörren. Därpå drog han sig tillbaka med ett högt rop och såg nervöst omkring. *Bädden var tom.*

»Hvart har han tagit vägen?» hviskade den darrande Bill.

Den andre svarade intet men började hufvudyr att söka rundt omkring i kajutan. Den var ju ej stor och snart genomsökt, hvarpå de två männen

satte sig upp och betraktade hvarandra med häpnadsblickar.

»Hvar är han?» sade Bill till slut.

Kaptenen ruskade hjälplöst på hufvudet och ämnade just skylla saken på öfvernaturliga makter, när sanningen i all sin nakenhet gick upp för honom. »Det är styrman», sade han långsamt, »styrman och kokken. Jag förstår det hela nu. Det har aldrig varit någon här. Det var ett litet försök af styrmannen att komma öfver skutan. Om du vill höra hur ett par skälmar ska' ta's, Bill, så kom upp på däck.»

Och Bill följde med upp med ett förväntansfullt leende.

»BARMHÄRTIGHETSSYSTRARNES» BAZAR I STOCKHOLM.

Fotografi för HVAR 8 DAG af C. K. Thorncliff, Sthlm.

Föreningen *S. de C.* (*Soeurs de Charité*) är ett af hufvudstadens mest bekanta välgörenhets-sällskap. Det lämnar vård åt sjuka och vanskötta barn ur den fattigare samhällsklassen, besparar folkskolebarn och äldre meddelösa kvinnor samt lämnar tillfällig ekonomisk hjälp åt älderstigna fruntimmer. Önskemålet är en egen byggnad åt barnsjukhemmet och för att öka på fonden härtill hade föreningen den 5 mars en vällyckad bazar i Konstnärshuset vid Smålandsgatan.

»*S. de C.*» står i nära förbindelse med artistiska kretsar, hvarigenom dess tillställningar alltid få en ovanligt stilfull prägel. Denna gång var amanuensen dr Folcker den ordnande anden.

Bazaren kallades »ett svenskt salugille». Dekorationen var också genomgående svensk. Majstången och granen utgjorde tillsammans »ledmotivet» — såsom synes af vår illustration — allmogevåfnader täckte flere af väggarne, och på en af dem fanns — såsom bilden äfven visar — en fris i dalastil, målad af en af föreningens kvinnliga medlemmar. Den takförsedda maskinen längst bort i salen är karusellen, d. v. s. tombolan, där dalhästarne sprungo rundt. Flere af de biträdande damerna voro klädda i allmogekostymer. Med ett ord, det hela tog sig särdeles pittoreskt ut, och det ekonomiska resultatet blef äfven godt.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

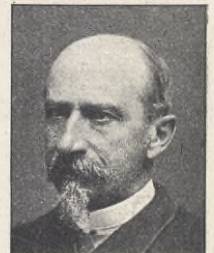
F. A. ÅSLUND. †

ERIK WIJK.

ALBIN LINDBLOM.

J. C. DANCKWARDT. †

FÖDELSEDAGAR. Den 1 mars fyllde ledamoten af riksdagens Andra kammare, grosshandlaren *Erik Wijk* i Göteborg 65 år. Hr Wijk, som kan glädja sig åt den bästa hälsa, lämnade på sin födelsedag en vacker gåfva af 15,000 kr. till Sjömannasällskapet i Göteborg.

Fattigvårdsinspektören *Albin Lindblom* i Stockholm fyllde den 5 maj 50 år och var då föremål för mycken hyllning.

L. tillträdde sin nuvarande befattning, sedan han först i 25 år varit anställd i riksbankens tjänst. Under en tid var han sekreterare i Föreningen för välgörenhetens ordnande, hvarjämte han suttit som styrelseledamot i flere välgörande inrättningar, så att han vann stor erfarenhet för sin nuvarande post. Hr L. har tagit initiativet till åtskilliga förbättringar i fattigvårdsväsendet och söker på allt sätt verka för, att det må bli så praktiskt, men också så kontrollerande som möjligt. Femtiöaringen är, oakadt sitt mödosamma arbete, vid utmärkt vigör.

DÖDSFALL. Den 24 febr. afled en af Sundsvalls äldste och mera framstående medborgare, f. d. spanske konsuln *Fredrik August Åslund*, nära 72 år gammal. Konsul Å öfvertog jämte grossh. M. Arhusiander den Heffnerska trävarurörelsen i början af 1870-talet. Den betydande affären öfverläts för 5 år sedan till Vistavarfs aktiebolag.

Vid sidan af sin verksamhet såsom en af edarne af en storartad sågverksdrift hade konsul A. tid och krafter öfriga att egna äfven åt det offentliga tjänst. Som enskild person var han en man utan tadel, med en ljus lifsåskådning förenande ett anspråkslöst väsen och ett varmt hjärtelag.

Bibliotekarien vid stiftsbiblioteket i Linköping *Erik Hjalmar Segersteen* afled den 24 febr. i en ålder af 81 år. Den hädangångne var en rikt begåfvad man. Redan under sin vistelse i Lund var han medlem af den krets af unga skalder och sångare, till hvilka Talis Qvalis och Otto Lindblad hörde. Genom hans initiativ lades grunden till akademiska förenings byggnad i Lund.

Sjållf stor konstvän, bildade S. en tafvelsamling på omkring 600 stycken af företrädesvis svenska målare. Med den största kärlek omfattade han Linköpings stiftsbibliotek, för hvars framtida utveckling han sört genom att till detsamma donera större delen af sin förmögenhet.

F. sekreteraren i medicinalstyrelsen *A. J. Bruzelius* afled den 28 febr. i sitt 70:e år. B. var en flitig biografisk och genealogisk författare. Han har bl. a. utgifvit "Sveriges läkarehistoria", ny följd, "Svensk apotekarehistoria", m. m. Som tidsningsman har B. skrivit en mängd "dödsrunor" i Stockholms Dagblad.

Fanjunkaren och regementsväbeln vid Lifgardet till häst *Frans Herman Thulin* afled den 28 febr. i Stockholm. Han var en ovanligt duglig, pliktrogen och human man, akadt af alla, hvarmed han kom i beröring.

F. lektorn vid Malmö högre allm. läroverk fl. dr *Matte Carl Joseph Eurenus* afled den 28 febr. vid nära 70 års ålder. Den bortgångne var knuten vid läroverket från 1847

till sitt afsked 1886. Han var en kunskspråk och duglig skolman, som därjemte genom grundandet och vårdandet af Malmö museum rest sig en varaktig minnesvärd. Lektor E. togs äfven i anspråk för flere kommunala värf. Många vänner stå jämte de närmaste sörjande vid båren.

Den 28 febr. afled å sin egendom Dansjö kommandörkaptenen *Jean Carlos Danckwardt*. D. sin ätts hufvudman, var född i Santos i Brasilien, där fadern, som varit svensk officer, var bosatt. Han åtnjöt i sin krafts dagar anseende som en mycket duglig sjöman samt var personligen en hjälpsam och välvillig man, som kvarlämnar ett välsignadt minne.

Grosshandlaren *Aron Magnus Holmgren* afled den 1 mars i Stockholm, 68 år gammal. Han var särskildt känd för sitt arbete i en del religiösa anstalter, såsom Diakonissanstalten, hvilks kassaförvaltare han var sedan 1862. Stockholms stadsmisson, arbets-hemmet för blindas, o. s. v.

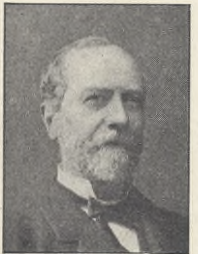
Den 2 mars afled i Stockholm skriftställaren *John Edvard Johnson* i en ålder af 46 år. Den aflidne egnade sig först åt landtmäteryrket, men anställdes 1884 som medarbetare i skämttidningen "Kasper", där han arbetade till 1894, hvarpå han egnade sig åt annan literär verksamhet. Hans signaturer "Kapten Punsch", "Bror Jonatan", "Avec" äro väl kända. Bland hans böcker märkas "De tre", "Farbror Trulssons Stockholmstripp", m. m. I sörges af talrika vänner särskildt inom konstnärsvärlden.

Ornamentsbildhuggaren *Wilhelm Hoffman* afled den 2 mars i Stockholm, nära 57 år gammal. H. var en mästare i träskulptur i gammal stil. Från hans verkstad ha bl. a. utgått altarbildhuggerierna till Upsala och Skara domkyrkor, Johanniskyrka i Stockholm o. s. v.

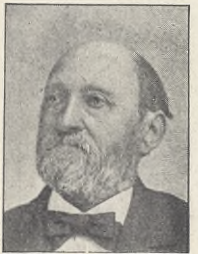
Direktören vid K. konservatoriet i Stockholm *Albert Rubenson* hädankallades den 2 mars. Direktör Rubenson var född 1826 och blef 1872 konservatoriedirektör. Han har utvecklat en liflig verksamhet å det musikalska området, gjort vackra kompositioner, af hvilka flera vunnit stor popularitet, och var i sin tjänst en ovanligt nitisk man.

Å Alnarp afled den 3 ds läraren därstädes fl. dr *Olof Pehrsson Bendz*, ej fullt 70 år gammal — han var född den 9 mars 1831. Bendz' hufvudsakliga lifsgärning faller inom Alnarps landbruksinstitut, där han 1861 utnämndes till lärare i hästskötsel och hofbeslag. B. är en af banbrytarna för veterinärvetenskapen i vårt land och en af de första bildade män, som sysselsatt sig med denna vetenskap. Som lärare var han synnerligen omtyckt såväl för lärareduglighet som humanitet. B. var äfven en af stiftarne för Hvilans folkhögskola, som under hela hans lif åtnjöt hans lifligaste förtroende.

Kyrkoherden i Kråksmåla församling *Johan Fredrik Risling* afled 1 mars, 48 år gammal. R. prästvigdes 1877, blef komminister i Karlslunda 1878 och 1890 kyrkoherde i Kråksmåla. Han hade i sin församling gjort sig mycket omtyckt och värderad som en god själasörjare, en redbar och vänsäll personlighet.

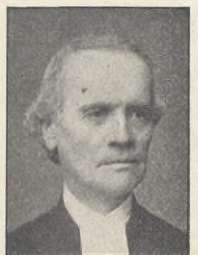
E. H. SEGERSTEEN. †

A. J. BRUZELIUS. †

FRANS H. THULIN. †

M. C. J. EURENIUS. †

O. PEHRSSON BENDZ. †

JOHAN F. RISLING. †

ALBERT RUBENSON. †

A. M. HOLMGREN. †

JOHN E. JOHNSON. †

W. HOFFMAN. †